

1. Szám.

om annak
nek jeleit,
Fogadjá-
sen annak
nyí és ilyen
om nekem.

ég, akkora
Igazi sze-
el a pös-
ost megint
t gyöngél-
ncsak meg-
nogy mind-
Aesopus.

is közlöm.
b évszakot
kel a füle-
ajzoltatnék
nyos gyer-
láthatnám
tők d. u. ?
etek szám-

Feischl
rni benne.
lan szives
Hogy mi
emér báró
lön azért
élés hősei
stvére. De
megmond-
oly-közben
szdálkodik.
örgy bácsi
az ujságba.
megtehe-
son s gon-
a a rendes
i. Örvendő

részére:
Linzer
frt.

jes ada-
bácsi.

aeum-épület.
pesten.

KIS LAP

A TŰZI-JÁTÉK. (Lásd a 20. lapon.)

kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. január 10-én.

ROSZCSONT FERKE
KALANDJAI
VIZEN ÉS SZÁRAZON.

— Elbeszéli *Ida néni*. —

(Számos képpel.)

(Polytatás.)

AZ IDEGEN ur és a kisasszony megelégték az ilyen kedves társaságot és más szakaszba ültek. Ferke maga maradt ott az édes anyjával, aki most megdorgálta egyetlen magaviseleteért. Ferke persze ezt nem akarta belátni, hanem azt állította, hogy az öreg ur a hibás, a leánya meg éppen oka minden bajnak.

— Majd meglátod anyá eskám, milyen jó leszek ezentúl!

Néhány perczig csakugyan állta is megígadását. Aztán rákezdte:

— Mamám, éhes vagyok!

— Ha éhes vagy, hát egyél, mondá neki édes anyja, és adott neki süteményt.

— Kérem mamám, szomjas vagyok!

— Ha szomjas vagy, várj, majd a legközelebbi állomásnál kapsz vizet, biztatá a mama.

De erre a vigasztalásra Ferke még türelmetlenebb lett.

— Jaj, mamám, meghalok! Jaj de szomjas vagyok! Víz! Jaj! Kiszáradt a torkom! Meghalok! Víz, víz! Egy csöpp víz!

Igy járta ez, amíg csak állomást nem értek. Ott meg, amidőn már bőviben volt a víz, Ferke már nem is volt szomjas és anyja erőszakkal itatta meg.

Most meg új nóta következett.

— Mamám, fáj a lábam, szorít a cipő!

— Mondták ugy-e, hogy szűk! Minek vetted föl?

— De én nem tűrhetem, nem bírom ki tovább... levetem!

— Már azt nem engedem! felelt anyja; most már Vámosdra érkezünk és ott át kell szállnod. Csak maradj békén, majd kitágul.

— Jaj de fáj, jaj de fáj! Meghalok! Agyon szorít ez a gonosz cipő! jajgatott Ferke.

Azt hiszem, mamája nagyon megörült, hogy Vámosdra értek, ahol a mama végre megválhatik az ő drágalátos kis fiától. Mikor a vámosdi állomásra gurult be a vonat, a mama beszélt a kalauzzal, átadta neki Ferkét s kérte, viselje gondját, amíg Bánhidára érkeznek. Amit a kalauz a kapott jó borral valóért szívesen megígért.

A mama néhány percz multán tovább utazott és Ferke Vámosdon maradt. A mama a sok jó tanácson kívül még pogácsát és egyéb rágni valót is hagyott neki. Tehát nem fog unatkozni, míg célhoz ér.

A kalauz most kézen fogta Ferkét és egy kocsiba ültette.

— Hallottam, mondá, hogy szeles az urfi; nekem pedig most nincs érkezésem, hogy mindig mellette legyenek. Ide üljön és meg ne moccanjon, innen ki ne merjen menni! Negyedóra mulva indulunk!

— Csak nem vagyok bolond, hogy itt üljek mint valami vén anyóka!? Azért is megyek a váróterembe! — gondoló Ferke.

Ugyis tett. De ha legalább ott maradt volna! Nem hazudom, ha azt mondom,

hogy legalább huszszor szaladt ki-be a váróteremből a kocsiba és vissza. Mikor már harmadikat csöngettek és mindenki sietett helyet foglalni, akkor jut neki eszébe, hogy még sós kiflit vesz magának. Leugrik a vonatról, de alig éri lába a földet, a kalauz kiáltja hogy: »Mehet!« — aztán megfújja a tülköt, a mozdony fütttyent és a vonat meg is indult. Ferke lemaradt. Le az! A körülte állók nevettek. Ferke pedig, mivel tudta, hogy nem illik fiúnak sirni, úgy elkezdett bögni, amint csak kifért a torkán. Az állomási főnök vigasztalta, hogy jegye érvényes lesz az esti vonatra is, de ez csak kilencz órakor indul. Erre Ferke lecsöndesedett. Már azt sem vette a szívére, hogy szép új kalapja a vasuti kocsiban maradt.

Nem kalandozhatott el messzire, mert nagyon fájt a lába a szűk czipőben. Hát csak ott maradt a pálya-udvarban. Amíg az elemózsiában tartott, morzsolgatta is szorgalmasan; persze hogy amikor elfogyott, nagyon unalmasnak találta a várakozást. Az idő lassan, de csak még is eltelt. Ferke öröme este kilencz órakor már ismét a vonatra ültetett és folytathatta útját. Alig ült a vasuti kocsiban, első dolga az volt, hogy a czipőjét lehuzta. Szinte boldognak érezte magát, hogy a lába ekkép megszabadult. Igaz, hogy nem járhatott szabadon, mint azelőtt, mert nem mert így czipő nélkül mozogni a többi utas előtt; de ez nagyon is javára vált az utasoknak, mert az urfi szép csöndesen ült egy helyben és nem alkalmatlankodott senkinek.

Hosszu fütty... a vonat megállt.

— Bánhid-Ujfalu! Egy percz! Tessek kiszállni! kiáltott a kalauz.

Ferke keresi a lábbelijét... de csak a felét találja. Hová lett a párja? Talán bizony elhurezolták azok, akik az előbbi állomáson szálltak ki.

— Siessen ifiur! A vonat rögtön elindul! sürgeté a kalauz.

— De a czipóm! Nem találok a fél-czipómet! jajgatott Ferke.

— Ej, most rá nem érünk a keresésre! szolt türelmetlenül a kalauz. És azzal — egy! kettő! — megfogta Ferkét és a kocsiból kiemelte. A vonat tovább robogott. Az eső kezdett esni. Sötét volt. Csak az állomási lámpás pislogott.

Szegény Ferke most csakugyan furesa helyzetben volt. Ott állt harisnyában, fél czipővel a kezében. Azt sem tudta, mitévő legyen.

— Kérem, nincs itt Bánhidáról kocsi? kérdezte a kapustól, aki jegyét elvette.

— Most nincs itt semmi kocsi, felelt a kapus; délután volt itt egy, a Huklay ur kocsija; de azt hiszem, üresen ment vissza.

— Az engem várt! mondá Ferke. Lekéstem. Hát most gyalog menjek be Bánhidára?

— Gyalog? nevetett a portás. És ilyen időben? Hisz' ugy esik az eső, mintha cseberből ömlenék! És milyen sötét van! Maga tán azt hiszi, ifiuracskám, hogy Bánhida itt van mindjárt az orrunk előtt? No hiszen!... Legalább is másfél óra járás ide. Aztán ugy látom — czipője sincs. Megtalál ártani a hosszú séta ily későn s ekkora lucokban.

(Folytatása következik.)

TÉLI SÉTA.

ESIK a hó, hideg is van,
Már csak ne ülünk a sutban!
Gyorsan, váltsunk meleg ruhát;
Te bundácskát, én meg budát!
Antikára ködmönt adjunk.
Nagymamához elballagjunk.
Dehogy, dehogy is ballagjunk —
Inkább sebesen szaladjunk!
Ha szaladunk, fölmelegszünk,
Husz perc alatt ott is leszünk.
Husz percből lett huszonöt perc,
S te Juliskám egyre kergetsz.
Kis Antika fáradt, fázik —
Nem szalad már, csak úgy mászik.
Hisz már mozdulni sem akar —
A válladra kapd föl hamar
S most koczogjunk. Valahára
Itt van a nagymama háza!
Már is hallom... elibénk jön...
Már is ottan áll a lépcsőn...
»Kis fagyosok! Sebesen be,
Ide hozzám a melegbe!
Csokoládé párolog már —
Csakhogy végre itt vagytok már!«

A TÜZI-JÁTÉK.

(Képpel a czimlapon.)

NAGYON szép sáték a tüzi-játék; alig akad valaki, hogy ne szeretné látni. Palika azonban, elég furcsa, nem szerette. Hogy ha csak említették is, már sárgult-zöldült, és ha szerét tehette, odább állt, hogy ne is hallja az ilyen beszédet.

Mondom, furcsa volt az, még pedig annál furcsább, mert én még emlékszem rá, mikor Palika egészen másképp gondolkozott. Mikor együtt voltunk taly szüreten, Palikának esténként soha nem volt elég a tüzi játékból, és maga is mindig azon iparkodott, hogy eltanuljon valamit a tüzi-játék mesterségé-

ből. És azután még otthon a városban is ez volt a legkedvesebb mulatsága; ha egyebe nem volt, gyújtó-szállal, gertyával, papirossal rögtönzött a szobában tüzi-játékot. Csak hogy a mamának ez semmikép sem tetszett, úgy hogy végre kereken megtiltotta.

— Az ilyen játék nem való szobába! Többé meg ne próbáld!

Már ez persze nagyon kellemetlen tilalom volt. Annál inkább, mert Palika éppenséggel nem látta be az okát.

— Szeretném tudni, miért ne volna szobába való? Sőt éppen csak oda való itt a városban, mert itt nem mehetnek ki az utcára papirost, rakétát gyújtogatni!

De hát nem szabad, és azzal punktum.

ÉTA.

s van,
k a sutban!
meleg ruhát;
meg budát!
adjunk.
ballagjunk.
ballagjunk —
adjunk!
elegszünk,
t is leszünk.
uszonöt perc,
e kergetsz.
fázik —
k úgy mászik.
sem akar —
hamar
Valahára
a háza!
libénk jön ...
lépcsőn ...
esen be,
be!
ár —
agytok már!»

on a városban
b mulatsága;
ó-szállal, gyer-
ött a szobában
mamának ez
y hogy végre
való szobába!

a kellemetlen
bb, mert Pa-
a be az okát.
ért ne volna
csak oda való
nem mehetek
kétát gyujto-
zzal punktum.

Azaz dehogy punktum. Éppen azon fordult meg a dolog, hogy Palika nem akarta azt mondani: punktum. Inkább azon jártatta az eszét, hogy ha nyíltan nem teheti, hát majd titokban folytatja a játékot, amikor éppen jó alkalom nyílik reá. Ez azonban csak nagyon ritkán akadt, mert nem igen maradt egymagára a lakásban. Szinte mintha nem bíztak volna benne.

Türelmes kitartással azonban végre mégis kilesett egy jó alkalmat, mikor apa, mama látogatóba mentek és magukkal vitték a kicsike testvérkét is, úgy hogy az az unalmas, mindenütt lábatlankodó öreg dada sem volt ott-hon. A többi cselédségtől nem volt mit félnie, azok nem jártak be a szobákba.

— Most kedvemre játszhatom, szolt Palika vigan. Nincs itt más, csak a Bibi kutyácska, ez pedig el nem árul. Sőt nagyon jó, hogy itt van, ő lesz a néző közönség.

Bibinek ez a mulatság semmiképp sem tetszett. Mikor Palika tíz-husz szál gyujtót megvillanott a kutyácska orra előtt, Bibi tüszkölve és szükölve futott el.

— Ohó! Nem ugy van az. Bibi barátom. Szépen nézned köll. Megállj csak, mindjárt rákényszerítlek. Betezlek ide a bölcső-ágyba és oda kötlek ... onnan el nem fogsz szökni.

Megtette, és Bibi szegény mit csinálhatott? Csak tüszkölt, morgott, Palika pedig nevetett.

Addig nevetett, amíg egyszerre csak valami égető fájdalmat nem érzett a kezén, éppen amint megint Bibit ijesztgette. Meglepetve tekintett föl ... no ... és akkor többé nem nevetett. Nem is ő ijesztgetett, hanem maga ijedt meg, és kétségbe esetten sikoltozott. Mert az eldobott égő gyujtóval tüzet fogott az ágyfüggöny, a láng villámgyorsan végig futott a lenge szöveten s bele kapott Palikának a ruhájába is.

— Jaj! Megégek! Jaj! Tűz van! Jaj, jaj!

Esze-veszetten ordított, futott, s jó szerencse, hogy a cselédek meghallották. Elősiettek, pokróczot borítottak rá és megmentették az összeégestől. De bizony még így is néhány helyen jól oda perzselődött a bőre.

Mikor már őt megmentették, akkor aztán észre vették azt is, hogy a hálószobából nagy füst gomolyog ki. Természetesen oda siettek és lehetőleg gyorsan kioltották a tüzet. Csakhogy akkor már a függöny, az ágy, a bölcső porrá égett és oda veszett a szegény Bibi is, mert be volt kötözve, nem tudott menekülni.

Ilyeténképen álltak a dolgok, mikor a szülék haza tértek. Palika persze nem tehetett egyebet, mint hogy töredelmesen megvallott mindent.

És azóta van az, hogy oly nagyon nem szereti a tüzi-játékot, sőt még azt sem, ha emlegetik. Nem is hiszem, hogy még valaha megpróbálja.

PIHENŐ VÁNDOROK.

(Képpel a 24—25. lapokon.)

NAGYON különböző két kis társaság ballagott egy-azon uton. A kedvök is nagyon nem volt egyforma. Akik elől mentek, azok ketten voltak, azaz voltaképp hárman, mert az a nagyocskala leány egy kicsike testvérkét vitt az ölben. Sőt igazság szerint négyen voltak, mert ott ballagott mellettök a hűséges Kujtor kutya, aki mintha csak örnek lett volna oda rendelve a kis társaság mellé, oly hiven lépegetett a kisebbik leányka mellett.

A másik kis társaság néhány lépéssel hátrább volt. Ezek igazán csak ketten voltak, mind a ketten vidám, piros képpel; pompás téli ruhába öltözve. Ezek nyilván csak jókedvökből sétáltak kint a csipős téli időben. A másik kis tár-

saságról aligha lehetett volna ezt mondani, mert a kisebbik leány éppen most félig siránkozva mondá:

— En már nagyon fáradt vagyok, Mariska...

— Meghiszem, Juczikám, de azért csak szedegesd a lábaidat, mert még csak feleuton vagyunk.

— Oh! De mikor éhes is vagyok!

— Annál inkább siessünk. Ha eljutunk a nénikénkhez, ott majd kapunk enni valót is.

— De mikor már nem bírom tovább! Nézd, itt ennek a háznak a tövében megpihenhetünk, itt nem ér a szél... azután majd tovább mehetünk.

Mariska, a nagyobbik leány, habozva állt meg, engedjen-e kis testvére kérelmének. De a kis leány ekkor váratlan segítséget kapott. Eppen ekkor utolérte őket az a két vidám sétáló, kiknek egyike már nagy fiu volt, másika pedig nyolcz-tíz éves leányka.

— Hallod, Elek, hogy panaszkodik ez a szegény kicsike? Szeretnék rajta segíteni, csak tudnék.

Elek kissé szánakozva tekintett hurocskájára.

— Ha csak az kell, Margitkám, az könnyen megtörténhetik. Én mindjárt segítek a bajukon.

Oda is lépett mindjárt a kis gyereket czipelő Mariskához és komolyan mondá:

— Engedni kell egy kis pihenőt ennek a kicsikének. Hiszen látszik, mennyire fáradt.

— Tudom én azt, kedves ifjúrám, felelé Mariska szeliden. De még nagy utunk van a szomszéd faluig, s ha nem sietünk, az éhség nagyon meggyötör.

— Azon mindjárt segítek. Heveredjete le ide erre a jó és védett helyre. Mindjárt hozok nektek egy kis harapni valót. Van nekünk otthon elég, ugye Margitka?

— Van bizony! És az nagyon jó lesz

ugy... egy kis pihenés és falatozás után a kicsike sokkal szaporábban fog megint gyalogolni.

— Azt magam is hiszem, szólta Mariska. És ha az ifur meg a kisasszonyka ezt a jót megteszik velünk, nagyon szépen megköszönjük. Messziről jövünk, szegény árvák vagyunk s a szomszéd faluba iparkodunk egy atyánkfiához, aki megígérte, hogy befogad.

— No, akkor hát csak várjatok itt egy kicsit. Siessünk haza, Elek, mert megtart egy kis ideig, amíg megjárjuk.

Elek és Margitka megindultak: a türelmetlen leányka futni szeretett volna, csak hogy Elek annyira már mégsem találta sürgetősnek a dolgot.

— Fölösleges volna nagyon kifárasztanunk magunkat. Elpihengetnek ők ott szépen.

A két testvérnek jókora darabot kellett hazáig gyalogolni, mert szüleik háza a falun kívül szép nagy kertben volt. Mire közel jutottak, Eleknek eszébe jutott valami, amiről a kis vándorok miatt megfélekedezett.

— Ejnye! Megígértem Bélának, hogy ma négy óraker benézek hozzá... az új korecsolyáját akarjuk megpróbálni.

— Most nem mehetsz... hiszen sietnünk kell!

— Dehogy nem mehetek!... Csak éppen egy perczre nézek be, hogy beváltsam a szavamat... Te addig siess haza és szedj össze holmi kis elemózsiát azoknak az éhes kis vándoroknak. Mire össze szedted, már otthon leszek.

Ezzel jobbra fordult egy szép uri ház felé, míg Margitka haza sietett. Otthon pedig a mama segítségével jókora csomó mindenféle harapni valót szedett össze. A kapuban indulásra készen várt vele.

— No... az az Elek!... Már itt lehetne... Azok a szegény gyerekek már nagyon várhatnak... már sok ideje is mult.

Várt, várt, de csak hiába. Az apa ott érte a kapuban és kitudakolta, mit vár; de aztán csak ennyit szólt:

— Már, kis leányom, neked magadnak kell tudnod, mit csinálj.

És bizony mennie köllött magának, mert Elek csak nem került elő.

— Bizonyosan valami nagy ok akadályozza . . . Sebaj no, hiszen magam is elvihetem.

El is vitte. Utközben szinte aggódott, hogy azok a szegény kis vándorok már elunták a várást és csalódottan, éhesen odább ballagtak. De nagy örömeire hiába aggódott. A fáradt vándor gyerekek még ott pihentek, a kis Janika a földön végig terülve el is szenderedett. De talpra ugrott ám, mikor a testvére oda szólt neki, hogy itt a harapni való.

Jutott bőven, még a Kujtor kutyának is, és Margitka gyönyörűséggel nézte, milyen jóízűen falatoznak.

— Ezt ultra-valónak tesszük el, szólt aztán Mariska. Most már indulunk, hogy helyre érjünk, mire beesteledik. A jó Isten fizesse meg jóságát, drága kisasszony!

A kis vándorok odább ballagtak, Margitka pedig nagyon elégedetten sétált haza felé. Csak azt sajnálta kissé, hogy Elek nem látta, mekkora volt az éhes árvák öröme.

— Majd elmondom neki . . . mostanig már bizonyosan otthon lesz.

De bizony Elek még most sem volt otthon s már jóformán esteledett, mikor haza került. Akkor sem a Margitka beszédére volt kíváncsi, hanem az apához sietett és nagy hévvel mondá:

— Kedves apa . . . kipróbáltuk Bélánál azt az új koresolyát . . . jaj de pompás! Tudod apám . . . ígértél nekem olyant. . . .

— Ígértem? Hm! Meglehet. De én csak föltételesen ígértem, ha megérdemled . . . Tudod, Elek fiam, az ember néha ígér valamit és aztán nincs kedve teljesíteni. Ma délután például három szegény kis vándor pihent meg amott a falu végén és várt valami ígéretre.

Elek fülig vörös lett. Biz' ő erről megfeledezett . . . mostanig azok már bizonyosan odább mentek.

— Persze hogy odább mentek, még pedig jókedvűen, mert Margitkának volt gondja reájok. Te azonban, kedves fiam, csak üres szóval tartottad jól őket. Ígéretet be nem váltani mindig csuf dolog, de megszegni a szegény szenvedőnek adott szót pusztán játék kedvéért, vétek számba megy. A szép koresolyát tehát majd csak esztendőre kapod meg, ha addig megtanulod, hogy ha egyszer szavadat adtad valamire, azt kicsiben, nagyban egyformán híven be kell váltani.

PIHENÖ VÄNDÖRÖ (Läsd a 21. lapon.)

A HUDRI-BUDRI KOMPÁNIA.

(Vége.)

VI. Előkészületek a kovácsházi látogatásra.

TAKÁCSNÉ asszonyom nagy örömmel fogadta Kovácsné asszonyom meghívását és azon a napon, amelyre az utazás ki volt tűzve, a Hudri-Budriak mamája, Takácsné asszonyom, benézett a gyermek-szobába, hogy körülnézzen a gyermekek holmija közt s azt becsomagolja. És volt gondja arra is, hogy jól megmosdassa és rendbe szedje őket, mielőtt vasutra szállnak.

Itt volt az öt gyermek mind ugyanabban a ruhában, melyet három hónap előtt hordtak, midőn Kovácsné olyan hirtelen elutazott; de a ruhácskák piszkosabbak voltak mint valaha.

Takácsné végig nézett az öt Hudri-Budriján és ötször felsóhajtott; aztán így szólt:

— Nem szabad, nem engedhetem meg, hogy tovább is ilyen Hudri-Budriak legyenek! Rendben kell őket tartanom az utra.

— Én utálkodom rendben lenni! mondá Janka.

— Én ki nem állhatom a rendességet! kiáltá Endre.

— Én gyűlölöm a rendességet! erősödött Mariska.

— Nem tudok a rendnél nevetsége-sebb dolgot! bizonyítá Pista.

A kicsi Józsi meg azt mondta, hogy rettentő nagyot ordított, mikor az Ágnes dada hozzá nyult, hogy megmosdassa.

— Én valóban nem bírom rendbe szedni a gyermekeket, asszonyom! Azt

sem tudom, mihez fogjak előbb! panaszkodott a szegény dada.

De Takácsné azt mondta, hogy minden ügyességét össze kell szednie, hogy szegényt ne valljanak a gyermekekkel.

— Nézzen utána szaporán! Szappant, vizet nekik!

— Igen ám, ha találnék, sóhajtozott Ágnes.

Aztán elszaladt a boltba és vett:

Egy új sikáló-kefét;

Egy új mosdó-dézsát;

Egy darab fekete szappant minden gyermek számára külön; és egy-egy törülközőt minden gyermek számára külön.

Midőn haza ért, előhívta Pétert, a kertes-bajtárt, hogy a dézsát hordja tele vízzel. Végre minden előkészület be volt fejezve és Takácsné, és Janka és Endre és Jankó és Pista és a kicsi Józsi és Ágnes mindannyian szerencsésen ott ültek a szakaszban és vonultak Kovácsháza felé.

VII. Az utazás.

Kezdetben a Hudri-Budriak ugyan-csak megijedtek a vonat zakatolásától és a saját nagy tisztaságuktól; de mihamar elfelejtették első rémületüket és Janka és Endre megkísérelték a podgyászhalóba felmászni. Szerencsére édes anyjuk észre vette szándékukat és lerángatta onnan őket. Ezután Jankát és Endrét és Mariskát és a kicsi Józsit lefektette és mindaddig nem engedte meg nekik hogy fölkeljenek, míg az utazás véget nem ért. Pista, aki folyton ott ugrált a kocsi folyosóján, a nagy rázás következtében úgy oda vágódott a nagy ablakba,

hogy ezt hasított, ijedelem nem volt gett azon megdaga pityeregv szerencsés tettek fő házára, kocsis megenge is borul bácsi, a lovaka

VIII. Ká

A Hu midőn I tek, hog esorájul nap reg gyorsan rohanta szögön, laktak, csak a ablaku taképe zöldség tehát. jókora — ezekbe Err riska a ká lették

hogy ezt betörte s az orrát végig; hasította az éles eserepen, amire lett ijedelem és bögés. A baj szerencsére nem volt nagy, de Pista ugyancsak kesergett azon a hatalmas gombóczon, amellyel megdagasztotta orrát a kötés. Aztán pityeregve a mama mellé kuporodott s szerencsésen elaludt. Csak akkor ébresztették föl, midőn megérkeztek Kovács-házára, ahol hintó várta őket. Endre a kocsis mellé kívánczolt, s ez kérésére megengedte, hogy hadd ő hajtson. Bele is borultak volna az árokba, ha János bácsi, a kocsis, idején félre nem tereli a lovakat.

VIII. Káposzta-fejek. Egy nyári lak és egy selyem ernyő.

A Hudri-Budriak oly fáradtak voltak, midőn Kovácsné asszonyneini házába értek, hogy örültek, mikor megkapták a vacsorájukat és aludni vitték őket. De másnap reggel már öt óraker ébren voltak, gyorsan magukra hányták a ruhát és rohantak a kertbe. Minthogy Bodrogszögön, abban a kis városban, melyben laktak, nem volt kertjük, mert mindössze csak néhány virágtövecske virított az ablakuk alatt — hát nem is tudták voltaképen mi is az a kert, különösen a zöldséges, vagy veteményes kert. Az első tehát, ami figyelmüket felkeltötte, egy jókora káposztás tábla volt.

— Mily szép filagóriát építhetnének ezekből a zöldecs gömbökből!

Erre aztán Janka és Endre és Mariska és Pista munkához láttak és mind a káposzta-fejeket levágták, megkísérelték egymás fölé rakni és egy házikó

félét alkotni belőlük, amely sikerre nagyon büszkék voltak; de látván, hogy káposzta-fejekből nem csinálhatnak neki tetejét, Mariska a házba rohant valami után, amivel megépíthetnék; s a pitarban megpillantván a Kovácsné selyem ernyőjét, nagy diadalmasan kivitte, és midőn a káposzta-lak fölött kifeszítették, Janka és Endre és Mariska és Pista kijelentették, hogy házacskájuk elragadó és éppen olyan, mint otthon a nagy képes könyvükben a pagoda, vagyis templom.

Alig hogy elkészült a pagoda, reggelihez hívták őket és rohantak be az ebédlőbe, amivel ugyancsak ráijesztettek Kovácsné asszonyra s az ő Gizi és Flora lányaira.

Takácsné komolyan megfeddette őket, s szigoruan megparancsolta nekik, hogy itt Kovácsházán csöndesek legyenek; de a Hudri-Budriak kijelentették, hogy Kovácsháza ide, Kovácsháza oda: de ők éhesek.

Reggeli után az új nyaralóhoz vezették el édes anyjukat és Kovácsné, és Takácsné meg volt rémülve, midőn barátjánőjének Kovácsné asszonyomnak a káposztáit és ernyőjét ilyen módon látta felhasználva; de Kovácsné megbocsátott nekik, ezen csínyük első lévén Kovácsházán és minthogy az ernyő nem volt nagyon megrongálva.

VIII. A vendégség.

Másnap Kovácsné nagy társaságot hívott meg Takácsné tiszteletére s ezért Takácsné megparancsolta Ágnes dadának, hogy a Hudri-Budriakat takarosán öltöztesse föl.

Jankán és Mariskán új fehér ruhácska volt zöld csokrokkal. Endre és Pista urfiak az ünneplő öltözetüket vették föl és a kicsi Józsikát is legszebb köntöskéjébe bujtatták. Ezután mindnyájan az elfogadó szobába mentek, ahol már az ablakban álltak Gizi és Flora, akik le sem ültek, nehogy valamiképp összegyűrődjék a szépen fodrozott, hótiszta ruháscákájok.

A gonosz Hudri-Budriak nagyon hamar bele fáradván a jó magaviseletbe, újabb terveket forraltak. Vajjon mit főzhetnek ki? A Kovácsné asszony elfogadó szobájának ablakával szemben volt egy jókorán medence, melyben arany halacska usztak. Pista azt indítványozta: uszkáljanak benne mind ahányan és tartsanak nagy halászatot. Giza és Flora megrémültek ettől a gondolattól; de Janka, Endre és Mariska nem igen bánták ezt. A kis Józsikát elküldték Ágneshez s aztán neki annak a medencének!

Belé ugrott Janka!

Belé ugrott Endre!

Belé ugrott Mariska!

Belé ugrott Pista!

Természetesen — nem tudtak még uszni. Így hát, minthogy a tó nem volt nagyon mély, körül gázoltak benne s kifogdosták belőle az arany halacskaikat.

Egyszerre Endre nagyot sikoltott és kijelentette, hogy valami vágja-metszi. Mindnyájan kiugráltak a medencéből, még pedig sokkal gyorsabban, mint ahogy bele ugráltak. Aztán Endre, amint a lába-szárát jajgatva vizsgálta — hát lát azon lelőgni egy rákot, aki az ollójával ugyancsak beléje kapaszkodott! Endre,

bár a rák még egyre csipte, mégsem merte lerántani magáról, hanem az egész testvér-csapattal berontott a nagy szobába, hol a társaság már egybe volt gyűlve.

Itten voltak Gizi és Flora, illedelmesen beszélgetve a nénikkel, és a kicsi Józsi is ott ült az édes anyja ölében.

Ahogy a nők megpillantották a rákot az Endre lábszárán, mindnyájan felugráltak. Nagy lett az ijedtség és zavar. Néhányan székre kapaszkodtak fel, mások meg a kanapéra, a többiek pedig sikoltozva futottak ki a szobából. Ezalatt oda jött a János kocsis és levette a rákot Endre urfi lábszáráról, akit aztán a többi Hudri-Budriakkal egyetemben ágyba küldtek, ahol a nap hátra levő részét orditozva töltötték el.

Szegény Takácsné asszony most már olyan fáradt volt a gyermekei rettentő magaviselete miatt, és annyira haragos, hogy másnap fogta magát s pereputtyosul vissza utazott haza Bodrogszögre, eltelve méltó keserűséggel azon, hogy nagy e föld kerekén senkinek sincsenek olyan vásott gyermekei, mint ő neki.

IX. Csontváry kisasszony.

Midőn Bodrogszögre vissza érkeztek, Takácsné asszony rögtön elhatározta, hogy nevelőnőt szerez Hudri-Budriék mellé. Föltette a kalapját, berándult a vármegye székvárosába, ha találna alkalmas kisasszonyt.

Végre talált egy Csontváry Portiuncula nevű kisasszonyt, aki szívesen vállalkozott rá, hogy azt a garabonczás hadat megjuhoztatja; sőt bizonyos volt felőle, hogy

ez neki sikerülni fog, mert három évet, három hónapot, három hetet, három napot, három órát és három percet töltött el a Rontó Pali szelidítésében, akinél pedig garabonczásabb fiu nem akadt kilencz vármegyében.

Most már Takácsné asszony megnyugodva tért haza Csontváry kisasszonnyal, aki az elfogadó szobában maradt, míg Takácsné a gyermekei után nézett, és egy kis időt azzal is töltött, megsegíteni Ágnes, hogy mentül gyorsabban készüljenek el Hudri-Budriék a nevelő kisasszony méltó elfogadására. Csontváry kisasszony a legkényelmetlenebb széken foglalt helyet; kemény szövetü barna ruha volt rajta, a fejében meg olyan forma kalap, mint a tüzoltóké, csak hogy nem vasból, hanem fekete posztóból. A kezében roppant nagy zöld ernyőt szoritott. Az orra tövében kék üvegű pápaszem ült s oldalt, a merev kalap alól, olyan fürtök lógtak ki, mint a gyaluforgács: színre is, merevségre is.

Szegény Hudri-Budriék meg voltak rökönyödve, midőn megértették, hogy már most kinek a keze alá kerültek. Lesütött szemmel sompolyogtak be az elfogadó szobába és bizony alig volt bátorságuk Csontváry kisasszonyra tekinteni. De a kisasszony valahogy mégis csak rábirta a bandát, hogy kezet fogjon véle, és a zöld ernyőjét fenyegetően rázta feléjük, midőn vonakodni látszottak ezt rögtön megtenni. Végre Takácsné asszony vissza küldte a megszontyolodott apróságot a gyermek-szobába és Csontváry kisasszonnyal együtt igen komoly teázást vittek véghez.

X. Fölkelés és öltözködés.

Másnap reggel Csontváry kisasszony a gyermek-szobába ment be. Hudri-Budriék még öltözködtek. Janka igyekezett magát kicsinosítani új nevelőnője tiszteletére és kőczos haját a fejebubján vörös szalaggal kötötte meg.

Endre föl sem akart kelni.

Mariska sirt, mert hideg vízbe mosdatták meg.

Pistika és a kicsi Józsi fogósdit játszottak az ágyakon át.

Csontváry kisasszonynak egy vessző volt a kezében. Endréhez lépett és fenyegette, hogy ha ebben a perczen föl nem kel, nem fog reggelit kapni. Mariskát megverte, hogy szünjék meg sirni, a kicsi Józsit pedig fölkapta és a függőágyba tette, míg Ágnes a többiekkel elkészül. Aztán fogta Pistát és rákényszerítette, hogy maga öltözködjék; Jankát meg egy székbe ültette, kefével, fésüvel ment neki, s fején előbb a sűrű hajboglyát jól megszántotta a fésüvel, majd a kefével jól meboronálta, mialatt folyton szemmel tartotta a többieket; hol biztatta az egyiket, majd meg ütötte a másikat, már ahogy éppen hasznosnak vallotta.

Végre a Hudri-Budriak mind fel voltak öltözködve, és sokkal rendesebben, mint ahogy Kováczházára való utazásuk óta valaha voltak. Midőn elkészültek, Csontváry kisasszony kinyitotta a gyermek-szoba ablakát, amit Ágnes nagy ostobaságnak tartott, és aztán mind lekergette a Hudri-Budriakat a szabad udvarba.

XI. Endre eltűnése.

Reggeli után a Hudri-Budriak leczkét vettek, könyveiket Csontváry kisasszony elejébe rakták, aki mindenek előtt fenszóval olvastatta őket, amit meg is tettek: egyik rosszabbul, mint a másik. Aztán Jankának zene-órát adott, a többiekre meg, Endrére Mariskára és Pistára, jókora feladásokat rótt ki.

De Endrének nem tetszett ez a mulatság, hogy őt egy nevelő kisasszony leczkéztesse, mintha holmi leány volna. Így tehát, míg Csontváry kisasszony a Janka zongora-játékára figyelt, kinyitotta az ablakot és nagyon csöndesen kimászott rajta; de éppen, hogy már kiosont volna, fordította Csontváry kisasszony arra felé a fejét s meglátta, mibe fogott bele a drágalátos Endre. A kisasszony felszökkent a helyéről, a következő perczben már kívül is volt s utánna vetette magát Endrének, aki hanyatt-homlok rohant végig az utcasoron — maga elől, Csontváry kisasszony meg a nyomában. A garabonczások pedig látván, hogy itt most nagy futtatás van keletkezőben, megfélelkeztek a leczkéről, lecsapták a könyveket Csontváry kisasszony után ők is kiugrottak az ablakon s ucczú!.. utánok indultak mind a hányan.

Endre ugyancsak szedte a lábászárát, de Csontváry kisasszony a nyomában maradt. Kalapjának zöld szalagjai és merev sárga fürtjei csak úgy röpködtek mögötte.

Leghátul Janka, Pista és Klárka nyargáltak.

A hány boltos, mind az ajtóba sietett: nézni, mi történt odakint. Nemso-

kára sűrű csoport képződött az utcán, ahol már sokan összezeveődtek.

Endre hol előre futott, hol meg vissza fordult. Majd ki, majd be, míg végre elbujt egy száraz-malom bálványá fölé, ahol Csontváry kisasszony rá nem akadhathott, és kénytelen volt vissza térni. Nagyon rossz kedve volt. A három megmaradt Hudri-Budri gyerek szintén vissza tért. A kisasszony fülön csipte és jól megrakta őket, hogy a leczkét abba merték hagyni, aztán meg külön részelteté őket azokban az ütlegekben, amiket Endrének szánt, mert azt hitte, hogy az a gyerek elő sem kerül többé s bizony kára lett volna belőle a családnak, ha az az ütlegelés elmarad.

XII. Endre megkerül.

Midőn az nap este Csontváry kisasszony és Janka és Pista és Mariska a mamához bejöttek ozsennázni, Csontváry kisasszony egészen elrémult, ott látván Endrét, amint nyugodtan az édes anyja mellett eszegeti a kalácsot és úgy tekint szét, mintha misem történt volna.

Csontváry kisasszony először nem is akart hinni a saját szemének; de alig győződött meg felőle, hogy csakugyan Endre az, akit maga előtt lát: hármat ugrott hátra, és minden ugrásnál egyet egyet rikkantott; aztán előre rohant, hogy Endrének a neki járó ütlegeket kijuttassa, amit oly megfelelő alaposságvitt vég hez, hogy a többi Hudri-Budriak is elbődültek bele. Ezt a naspágot kivéve, meg azt, hogy Pista a kicsi Józsikát véletlenül a tűzbe döntötte, semmi említésre méltó dolog nem történt az nap.